

Řeči o členství Ukrajiny v NATO jsou nebezpečným rozptýlením

NI nationalinterest.org/feature/talk-nato-membership-ukraine-dangerous-distraction-206628

10. července 2023



Před summitem NATO ve Vilniusu tento týden byla obnovena debata o strategické moudrosti nabídnout Ukrajině členství v NATO. Zastánci zrychlené cesty ke členství správně tvrdí, že Kyjev si zaslouží silnou mezinárodní podporu ve svém statečném odporu vůči ruské agresi. Jako takové argumentují, že úsilí Ukrajiny bránit své území jí vyneslo místo v NATO. Hlasití spojenci NATO ve východní Evropě prohlásili, že chtějí rozšířit konkrétní akční plán členství na Ukrajinu, čímž ji staví na cestu k případnému připojení k alianci. Někteří by Ukrajinu z tohoto procesu úplně osvobodili. Bývalý americký kongresman Tom Malinowski nedávno argumentovalže Ukrajině by mělo být bez dalšího odkladu uděleno členství v NATO, přestože připouští, že takový kurz by mohl snadno vést k tomu, že se aliance stane aktivním válčícím členem. Malinowski připustil, že rozsáhlá válka mezi Ruskem a NATO „je vážným a legitimním

problémem, zejména proto, že má povahu aktivního konfliktu, který se nepředvídatelně rozšíří“. Malinowski a další však v zájmu ušetření rozhodné porážky Rusku a definitivního přivítání demokratické Ukrajiny na Západě zjevně očekávají, že všichni současní členové NATO přistoupí.

Nebudou. Tyto debaty jsou ztrátou času. Existuje nespočet praktických, politických a strategických důvodů, proč Ukrajina nebude přijata do NATO. Co je však horší než pouhý sebeklam, tato performativní debata odvádí pozornost od skutečného a naléhavého imperativu ukončit konflikt na Ukrajině, a to i prostřednictvím jednání, která by mohla vyústit v příměří nebo příměří. Marná diskuse o způsobilosti Ukrajiny pro členství v NATO činí Ukrajinu méně bezpečnou tím, že zdržuje a odvádí pozornost od diskuse o konkrétních střednědobých a dlouhodobých krocích k ukončení konfliktu a poté, co se zabíjení zastaví, zajistí, že Rusko znovu nezahájí válku.

Proč Ukrajina nemůže vstoupit do NATO?

Za prvé, jednoduše řečeno, Ukrajina nemá hlasy a ani je nezíská. Zatímco současní členové NATO téměř všeobecně sympatizují s neutěšenou situací Ukrajiny a plně podporují její snahy o obranu a obnovu jejího území, nepodpoří její vstup do NATO jednomyslně – a je zapotřebí jednomyslnosti, jak nám připomíná případ Švédska. Tato politická realita je dobře pochopena již od summitu NATO v Bukurešti v roce 2008, kdy tehdejší prezident George W. Bush naléhal na NATO, aby učinilo rétorický závazek vůči Ukrajině a Gruzii, aby se nakonec k alianci připojily, a to navzdory jasným náznakům, že jejich žádosti o členství postrádají podporu. mezi klíčové členy NATO.

Zdrženlivost ohledně přijetí Ukrajiny a Gruzie do aliance v roce 2008 vycházela z racionálního předpokladu, že Rusko tvrdě zareaguje na další rozšiřování NATO na východ. Ti, kdo protestovali proti nátlaku Bushovy administrativy na 11. hodinu členství Ukrajiny a Gruzie,

poukazovali na vehementní námitky Ruska proti rozmístění dalších sil NATO na své hranici. Zastánci rozšiřování NATO tehdy takové obavy odmítali a tvrdili, že protože Moskva souhlasila s předchozími koly rozšiřování, učiní tak znovu.

Optimistické předpoklady o ruské toleranci vůči vstupu Ukrajiny do NATO byly na východě Ukrajiny během posledních šestnácti měsíců definitivně a tragicky vyvráceny. Realističtější očekávání ohledně skutečného nepřátelství Ruska vůči rozšiřování aliance se potvrdila. Ruská invaze do Gruzie v srpnu 2008, pouhé měsíce po deklaraci NATO v Bukurešti, měla, jak vysvětlil Michael Kofman , „učit Západu lekci o schopnosti Ruska vetovat další expanzi NATO na východ“. Pokud jde o Ukrajinu, přímé varovné signály byly patrné minimálně od roku 2014, kdy Rusko obsadilo Krym a zahájilo zástupnou válku v oblasti Donbasu. Prohlubující se spolupráce Ukrajiny s NATO od tohoto roku je i nadále jednou z deklarovaných motivací Ruskaza současný konflikt a za pokus o použití donucovací diplomacie proti NATO i Ukrajině před její invazí. Za předpokladu, že by někteří členové NATO stále raději zabránili širší válce s Ruskem, Ukrajina nezíská jednomyslný hlas, který potřebuje pro vstup do aliance.

Ukrajina navíc nemusí splňovat normy pro členství. V roce 1995 NATO zveřejnilo studii o důsledcích možného rozšíření, kterou sledovalo s deklarovaným cílem nastolit „zvýšenou stabilitu a bezpečnost pro všechny v euroatlantickém prostoru, aniž by se obnovovaly dělicí čáry“. V rámci této studie NATO stanovilo řadu minimálních standardů pro potenciální členy, včetně: „fungujícího demokratického politického systému založeného na tržní ekonomice; spravedlivé zacházení s menšinovým obyvatelstvem; závazek řešit konflikty mírovou cestou; schopnost a ochota vojensky přispět k operacím NATO; a závazek k demokratickým občansko-vojenským vztahům a institucím.

Zatímco plnění těchto kritérií ze strany Ukrajiny zůstává jednoznačně diskutabilní, Studie o rozšíření z roku 1995 identifikovala další pravděpodobně kritickou úvahu, která by měla řešit Malinowského

„vážné a legitimní obavy“ z rizika rozšíření, které povede NATO do války: „Státy, které mají etnické spory nebo vnější územní spory, včetně iredentistických nároků, nebo vnitřní jurisdikční spory musí tyto spory urovnat mírovými prostředky v souladu se zásadami OBSE. Vyřešení takových sporů by bylo faktorem při rozhodování, zda pozvat stát, aby se připojil k Alianci.

Předchozí obavy o způsobilost Ukrajiny pro členství v NATO vyrostly z problémů Ukrajiny s korupcí a řádnou správou věcí veřejných, vnitřních jurisdikčních sporů s převážně etnickými ruskými ukrajinskými separatisty (podporovanými Ruskem) na Donbasu a na Krymu a neschopností vyřešit tyto konflikty v souladu s procesem OBSE. Existence pokračujícího konfliktu o ukrajinské území s posouvajícími se liniemi kontroly a spornými hranicemi situaci jen komplikuje a vyvolává vážné pochybnosti o politické proveditelnosti a strategické racionalitě vstupu Ukrajiny do NATO. Kromě toho bude mít ukrajinská vláda iredentistický politický mandát, dokud ruské síly obsadí jakýkoli čtvereční palec ukrajinského území. Pro NATO, obranný vojenský pakt, přijetí země s probíhající válkou okamžitě riskuje, že do ní zatáhne všechny členy aliance. Takže znovu, dokud je cílem NATO odradit od širší války s Ruskem, Ukrajině nebude dovoleno vstoupit do aliance.

Pro ty, kteří se stále snaží pochopit, proč Ukrajina nebude přijata do NATO, může být užitečné přeformulovat otázku: „Budou všichni členové NATO jednomyslně hlasovat pro válku s Ruskem kvůli Ukrajině? Odpověď by měla být jasná: "Ne."

Zvažte toto: zatímco mnoho (i když ne všichni) členové NATO poskytují Ukrajině materiální podporu v jejím boji za vyhnání ruských útočníků, žádná – ani jedna země v alianci – v současné době otevřeně nenasadila své ozbrojené síly na pomoc Ukrajině.

Ve skutečnosti se členové NATO úzkostlivě vyhýbali aktivitám, které by je přivedly do přímého boje s ruskými silami. Dokonce i rané pokusy o zavedení bezletové zóny nad Ukrajinou, které by vystavilo

piloty NATO vážnému riziku, ale netýkalo by se jednotek na zemi, byly všemi členy rázně odmítnuty. Jak vysvětlil prezident Joe Biden před začátkem války a od té doby znovu opakuje, jakékoli akce, které přivedou NATO a ruské síly do přímého konfliktu, by představovaly třetí světovou válku s významným rizikem eskalace k jadernému použití.

Všichni členové NATO se moudře snažili tomuto výsledku vyhnout – zatím úspěšně, i když pokračující poskytování pomoci s sebou nese také riziko eskalace, včetně neúmyslných úderů na státy NATO sousedící s Ukrajinou. Vzpomeňme například na incident z listopadu 2022, kdy chybná ukrajinská raketa protivzdušné obrany tragicky zabila dva zemědělce v Polsku. Během několika krátkých hodin před tím, než byly známy podrobnosti, někteří spekulovali, že by mohlo jít o casus belli pro uplatnění článku 5, a požadovali dramatické zvýšení vojenské přítomnosti podél polských hranic (včetně „bezletové zóny s posádkou proudových letounů NATO“). „“), i když smrt byla způsobena „neúmyslnou ruskou zbraní“. Jiní rychle usoudili, že „Rusko [bylo] na vině za smrt... dvou Poláků.“ Přesně tak se z malých tragédií mohou stát katastrofické globální konflikty a slouží jako ostrá připomínka, že i současná strategie přináší značná rizika.

Ti, kteří se stále tvrdošijně snaží pokročit v ukrajinském akčním plánu členství nebo se snaží zcela upustit od normálního procesu a požadavků, ohrožují politickou soudržnost NATO tím, že si vynucují zbytečnou a neúčinnou konfrontaci kvůli jednomu z nejrozdělnějších problémů aliance. Ti, kdo by bagatelizovali důsledky přijetí Ukrajiny do NATO, by měli přehodnotit své tvrzení, že závazek podle článku 5 vůči Ukrajině nezavazuje Spojené státy k válce s Ruskem. I když je pravda, že článek 5 ve skutečnosti nezavazuje žádného člena jít do války, jak uklidňující je tento argument pro současné členy NATO, kteří by na rozdíl od Spojených států ve skutečnosti stáli v první linii války, která se rozšíří za hranice Ukrajiny?

Tato válka je pro Ukrajinu tragická a zničující – to je nejdůležitější bod. Je to také špatné pro Spojené státy, vytváří zvýšené riziko eskalace, namáhá omezené financování obrany a výrobní kapacity a odvádí zdroje od jiných priorit, včetně tichomořského divadla a opožděných investic doma. Je to také špatné pro globální ekonomiku, přispívá k vysokým nákladům na energii a rostoucím cenám potravin a komplikuje již tak hroznou dluhovou krizi v rozvojových zemích . Americká politika by se měla zaměřit na co nejrychlejší ukončení války. Debata o členství Ukrajiny v NATO bohužel pouze podporuje jednu z deklarovaných motivací Ruska k zahájení jeho útočné války a podkopává soudržnost aliance.